

**Jonavos globos namų mėtraštis
2018 m. Gegužės mėn. Nr.49
naujienos**

APIE MUS IR MUMS

Vadovo žodis

Toks gražus gegužinis mūsų laikraštuko numeris – visas „pražydes“ širdį džiuginančiais pavasariniais žiedais, pilnas puikių emocijų, prisiminimų... Tegul pavasarinė nuotaika džiugina Jūsų širdis kuo ilgiau!

Ir mus šį pavasarį pasiekė pokyčiai, sukėlę šiek tiek sąmyšio, bet manau, kad jie tikrai pagerino mūsų teikiamų paslaugų kokybę. Kalbu apie naujuosius termo indus, kurių dėka didžioji dalis mūsų globotinių gali mėgautis karštu, o ne pusiau pravėsusiu maistu. Žinoma, kaip ir prie kiekvienos naujovės, teks priprasti, atrasti optimaliausią sistemą porcijuojant, dalinant, surenkant juos. Tai didžiulės įstaigos investicijos, todėl labai prašau visų gyventojų juos tausoti, o darbuotojų - tolerancijos ir atsakomybės.

nuoširdžiai Jūsų direktorė Dalia Astrauskienė

Mėnesio Tema

Viskas, kas tėpa žodyje MAMA

Mama – vienas svarbiausių asmenų žmogaus gyvenime, su kuriuo pirmiausia susitinkame tik gimę. Kiekvienam sava mama brangiausia ir gražiausia. Gerbti ir mylėti mamas privalome visą laiką, bet minint Mamų dieną, atiduodame visą savo dėmesį tik joms, kaip jos atidavė save augindamos vaikus ir besirūpinamos šeimos gerove.

Mamos diena Lietuvoje švenčiama pirmąjį gegužės sekmadienį (oficialiai nuo 1928 metų). Šią dieną išskirtinis dėmesys skiriamas moterims, kurios yra Mamos, močiutės, žmonos, globėjos, kurios augina ar tik planuoja auginti vaikus. Tai graži pavasario šventė, kai pagerbiamas moteriškas motinystės pradas ir stengiamasi parodyti kuo daugiau dėmesio ir rūpesčio mamoms, kaip toms, kurios rūpinasi, dirba, puoselėja šeimos židinį.

Lietuvoje Mamos diena žinoma nuo senų laikų. Todėl simbolinė šios dienos data – švenčiant pavasarį atgyja žemė, kuri išaugina derlių, taip ir mamos augina vaikus, rūpinasi šeima. Todėl nepamirškite savo mamų ypatingai pasveikinti ir apdovanoti ypatingomis, kruopščiai išrinktomis dovanomis bei dėmesiu ne tik per jų gimtadienius ar kitas šventes, bet ir per Mamos dieną pirmąjį gegužės sekmadienį. Jos jums atsidėkos dar didesne šypsena ir šiluma.

Pagonys lietuviai garbino deives Žemyną (žemės globėją), Mildą (meilės deivę), Laimą (likimo, vaisingumo, vaikų globojimo deivę). Manoma, kad moteriškųjų dievybių garbinimas

Lietuvoje buvo itin paplitęs. Šią tradiciją po Lietuvos krikšto iš dalies perėmė Mergelės Marijos - Jėzaus motinos - garbinimas.

Motinos sąvoka ir funkcijos nuo senų laikų iki dabar labai pakito. Iš liaudies dainų žinome, kad visi rūpesčiai anksčiau krisdavo ant motinų pečių. Jos valdydavo visą ūkį, prižiūrėdavo samdinius, dirbdavo visus namų ruošos darbus, augindavo vaikus. Jos išgyvendavo sunkų išsiskyrimą su dukromis, išleisdamos jas už nemylimų vyrų, sunkų išsiskyrimą su sūnumis, išleidžiamais į karą, skaudžią jų žūtį. Patarlėse apie motiną sakoma: „Minkštos motinos rankos, bet sunkios jos ašaros“. Šiuolaikinės motinos jau nebėra vien namų šeimininkės, šeimos židinio sergėtojos. Nemaža jų dalis yra savarankiškos moterys, ne tik auginančios vaikus, bet ir dirbančios darbą, kuris, pagal ankstesnę sampratą, būtų laikomas vyrišku. Anksčiau motinos užaugindavo ne tik tris, bet septynis ar net dešimt vaikų. Dabartinė motina išaugina po vieną, du vaikus, retai daugiau keturių vaikų.

Mamos diena yra tarptautinė šventė švenčiama ne vienoje pasaulio šalyje, tačiau gali skirtis datos, kada ji minima. Pavyzdžiui, Didžiojoje Britanijoje Mamos diena minima Ketvirtą pasninko sekmadienį – dar iki Velykų, kai, tuo tarpu, Lietuvoje ši šventė yra visada po Velykų.

MAMA yra viskas – ji mūsų paguoda sielvarte, mūsų viltis kančioj ir mūsų stiprybė bejėgiškume. Ji yra meilės, gailestingumo, užuojautos ir atlaidumo šaltinis.

Kahlil Gibran (libaniečių poetas, rašytojas ir dailininkas; 1883-1931)

ŠVENTINIS KONCERTAS

Mamų dienos proga visas mamas, močiutes sveikino **ansamblis SAVI**. Plačios šypsenos, žinomos dainos, smagūs ritmai, saulė už lango – viskas, kuo šią dieną galima džiaugtis ir ko galima kiekvieną dieną linkėti savo brangiausiems žmonėms – Mamoms.

Gyventojų atsiminimai

Mano MAMA

Mama – kiek daug telpa šiame žodyje. Meilė, namai, šiluma, ramybė. Ar yra žmogus, kuris Jus brangins ir mylės labiau už mamą? Ar yra žmogus, kuris galėtų savo širdį vardan vaiko atiduoti dabar pat? Tik Mama.

Mamų dienos proga, kalbinome savo globotinius ir raginome pasidalinti savo prisiminimais apie mamas.

Genovaitė Zvicevičienė. Stanislava – tokiu vardu buvo pavadinta mano mama. Gimė ji 1920 metais, augo Beržų kaime, Šilų apylinkėje (Jonavos raj.). Šeimoje iš viso augo šeši vaikai: 4 broliai ir 2 seserys. Mano mamytė buvo vyriausia. Nuo mažumės visiems reikėjo dirbti, maisto niekada netrūko, bet turtingi nebuvo. Mokykloje baigė dvi klases. Būdama nepilnai 17 metų ištekėjo ir susilaukė 6 vaikų, bet trys per karą mirė dėl ligų. Iš likusių gyvųjų aš buvau vidurinė. Mano vaikystė buvo labai sunki (gyvenome Koncepto kaime), augome be tėčio, jis žuvo, kai buvome maži. Mama sirgo astma, dirbti negalėjo, mes vaikai sau duoną užsidirbdavome: rinkome uogas, ravėjome daržus, dirbdavome pas žmones, gerybes veždavome į turgų). Turėjome nedidelį ūkėlį. Mano mama buvo griežta, bet teisinga, mus nuolat mokino: „vaikeliai, būkit biedni, bet teisingi“. Mus nuolat glaudė, nes mes buvome jos atrama, nuolat dirbdavome, kad išmaitintume save ir

ją. Mūsų lepinti nebuvo iš ko, bet šv. Velykom labai taupėme, todėl stalas būdavo gausus. Velykoms mama visada pirkdavo perkelio ir siūdavo mums dviem dukroms suknytes (naujas sukneles gaudavo kartą per metus būtent per šv. Velykas). Velykos man – įsimintiniausia šventė, siejasi su mama, su jos darbštumu, su laime. Mama dėl ligos mirė būdama dar jauna, 53 metų. Palaidota Jonavos kapinėse. Kapus aplankau kartą per mėnesį arba dažniau (šeimos kapas). O sodybos kurioje augau nebėra, sudegė... Kai buvau vaikas, švėsdavome Mamos dieną, eidavome į bažnyčią, mamai valgyti gamindavome. Visada norėjau būti gera kaip mano mama, tik savo vaikams visada linkėjau lengvesnės vaikystės.

Jurgis Šimulis. Mano mama buvo vardu Stefanija, gimė ji ir augo Lesčiūnų kaime, Ukmergės raj. Mamos vaikystė buvo sunki, augo 5 vaikų šeimoje, buvo vyriausia, jos tėvelis buvo be kojos, vaikams teko daug dirbti, turėjo daug pareigų. Mama pragyveno du pasaulinius karus, vargo matė daug. Mokyklos nelankė, nemokėjo nei skaityti, nei rašyti... Kiek buvo mamai metų, kai tekėjo, nežinau, bet jau buvo suaugusi, susilaukė 4 vaikų: trijų berniukų ir vienos mergaitės. Aš esu jauniausias. Mano vaikystė buvo lengvesnė nei mamos, augau su abiem tėvais, tėvai dirbo prie savo ūkio, savo žemės. Aš pats baigiau 7 klases, bet tėvams prie ūkio visada padėjau. Mano mama buvo rami moteris, bet beržinės košės kai jau duodavo, tai duodavo. Žinoma, mama mus mylėjo, dažnai glostė, pabučiuodavo. Man šv. Velykos labiausiai siejasi su mama: kiaušinių marginimas, džiaugsmas, papuoštas stalas, naminis mamos keptas pyragas. Kai išėjau savarankiškai gyventi, pas mamą važiuodavau per kiekvienas išeigines. Mama buvo mano šviesulys – ir kai man sunku, ir kai man gera, aš visada važiuodavau pas mamą. 1971 m. mama mirė (tą patį mėnesį mirė ir tėtis) nuo skrandžio vėžio. Palaidota gimtojo kaimo kapinėse. Kapų beveik neaplankau, gyvųjų nebėra nei sesers, nei brolių. Už mamą ir artimuosius pasimeldžiu. Jei ne mama, juk nebūtų ir manęs.

Efemija Šimbarienė. Mano mama buvo vardu Elena. Gimė ji 1913 metais, augo ir iki savo santuokos gyveno Jonavos rajone Gedgaudų kaime. Mama augo gausioje devynių vaikų šeimoje, buvo vyriausia iš seserų. Mamos vaikystė buvo sunki, dirbti pradėjo nuo 12 metų. Mamos tėvai buvo turtingi: turėjo daug žemės, ūkio, miškų, tačiau visiems reikėjo sunkiai dirbti. O kadangi mano mama buvo vyriausia, tai jai ir dirbti tekdavo daugiausiai. Mama baigė pradinę mokyklą, kalbėjo tik lenkiškai. Pagrindinė kalba šeimoje buvo lenkų, kadangi seneliai buvo lenkai. Mamytė lietuviškai suprasdavo, bet nekalbėjo. Būdama 25 metų mama ištekėjo ir susilaukė 5 vaikų. Aš pagal gimimą esu antras vaikas ir vienintelė mergaitė. Šiai dienai iš penkių vaikų trys tebegyvename. Mūsų mama buvo labai geros dūšios, labai gero charakterio,

su niekuo nesipyko, buvo rami, nuolaidi, labai mus mylėjo. Mama mus lepino kaip mokėjo ir kaip galėjo (o leپinti nebuvo iš ko): per šventes gaudavome saldumynų, mama dažnai glausdavo mus prie savęs. Jei negerai elgdavomės, gaudavome su vytele, bet tai būdavo itin retai. O dirbti ir man teko nuo mažens. Savo meilę mamai rodydavome, padėdami jai darbuose. Kartais parnešdavome jai gėlių iš daržo ar laukų. Būdavo ant faneros ką nors išpiešdavome su kreida. Aš savo mamą mylėjau ir klausiau – būdavo pasakė ir dirbdavome be jokių ožių. Mama mirė seniai, 1977 metais, būdama dar jauna (64 m.). Palaidota Jonavos kapinėse, šeimos kape, į kurį gulsiu ir aš. Stengiuosi dažnai aplankyti kapus, ten tiek artimųjų... Kai augau, nešventėm Mamų dienos, buvo minimi gimtadieniai ir vardadieniai, o dabar per Mamų dieną visada aplankau kapus. Mano mama niekada mums, vaikams, nebuvo bloga, aš visada norėjau būti tokia gera, kaip mano mama.

Marija Trukšininė. Mano mamytė augo penkių vaikų šeimoje, ji pati buvo 4 vaikas. Mama gimė apie 1920 metus (tikslios datos nepamenu), o tėvai ją pavadino Marija. Gimė ir augo Lazdijų rajone, Rudaminos bažnytkaimyje. Mamytė augo turtingoje šeimoje, vargo nematė,ėjo į mokyklą. Ištekėjo būdama pilnametė ir susilaukė 7 vaikų. Aš esu pati jauniausia iš visų. Negalėčiau pasakyti, kad buvome labai mylimi, nes mūsų buvo daug, bet mes buvome aprūpinti viskuo: pavalgę, aprenęti, gyvenome gražios gamtos apsupty. Mama buvo gera, nebuvo labai griežta, buvo kilusi iš dvarininkų, išauklėta, „bagota“. Už negerus darbus atskaitydavo mums: su žabeliu suduodavo arba pabardavo. Abu tėvai buvo labai

geri, gražiai sutarė. Taip ir atsimenu mamą šviesių plaukų, mėlynų akių, labai darbščią, pamenu jos juoką per balius su kaimynais. Užtat ir mano vaikystė buvo aprūpinta, nesunki linksma. Iš visų metų švenčių labiausiai atsimenu šv. Velykas, prie stalo sėdinčią mamą ir marginančią kiaušinius, o mes visi vaikai aplinkui. Savo mamą visada sveikindavome Kovo 8-tosios proga. Akyse matau gražų mamos ir tėčio paveikslą. Jie jau daug metų abu mirę ir palaidoti Rudaminoje. Iš vaikų esame gyvi dviese, bet yra daug brolių seserų vaikų, kurie lanko kapus. O aš kapus norėčiau lankyti dažniau, nei galiu dabar...

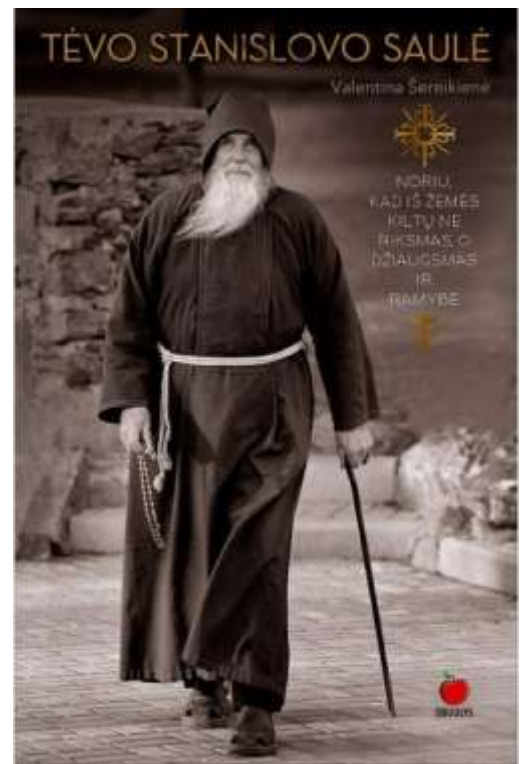

Liubov Proškina. Mano mama gimė 1921 metais, buvo pavadinta Anastasija, nors visi vadino tiesiog Nastia. Šeima gyveno Makštavoje, Jonavos rajone. Mano mama buvo vidurinioji iš trijų mergaičių. Kadangi mergaitės augo be tėčio, tai ir mano mamai teko tarnauti pas žmones. O būdama labai jauna (apie 17 metų) ištekėjo už kraštiečio ir kas 2-3 metus susilaukė aštuonių vaikų. Šiai dienai dar 4 iš mūsų tebegyvena: 3 seserys ir brolis. Mama mirė 2005 metais, palaidota rusų kapuose Baltromiškėje. Kadangi mūsų buvo daug, tėčio dažnai nebuvo namuose (dirbdavo), mama daug dirbo prie ūkio, tai mes vaikai vaikus auginome. Nebuvo iš ko mamai mūsų lepinti, turėjome daug prie ūkio padėti. Prie mokslų mūsų nelenkė, visi pabaigėm po 4 klases. Kai užaugome ir dauguma palikome gimtuosius namus, o tėtis pasimirė, su mama liko gyventi du broliai. Dabar vienas brolis miręs, o kitas tebegyvena tame pačiame mano vaikystės name. Pas mamą dažnai važiuodavau, nes gyvenau 3 kilometrai nuo jos, padėdavau prie ūkio. Tačiau mano vaikai retai važiuodavo pas močiutę: mano mamą spaudė kaimo darbai, vaikams reikėjo į mokyklą. Labiausiai su mama man siejasi Šv. Velykos: tas kiaušinių marginimas ir mamos kepta „paska“ (pyragas). Mamos kapus aplankau per retai... pati esu be sveikatos. Tačiau mamą atsimenu dažnai.

Česlovas Račkauskas. Mama buvo vardu Elena ir gimė apie 1938 metus. Augo Trakų raj., Semeliškių miestelyje. Mama augo didelėje 9 vaikų šeimoje, buvo pati vyriausia. Kai mama manęs laukėsi, mano močiutė laukėsi dešimto vaiko, kuris neišgyveno. O mama manęs susilaukė netekėjusi, pagimdė ir paliko augti pas močiutę. Taip aš močiutei ir buvau kaip dešimtas vaikas. Mamos broliai seserys buvo mano broliais seserimis. Mano mama išvažiavo į Lentvarį ir ten susilaukė dar vieno sūnaus. Tai aš turiu ir vieną tikrą brolių: tos pačios mamos, bet skirtingų tėvų esame. Mane visada augino močiutė, ji man ir prie širdies arčiau. Aš ją mama ir vadinau. O apie savo tikrąją mamą ne kažką ir galiu pasakyti, ji atvažiuodavo, lankydavo, bet visą meilę gavau iš močiutės. Savo tikrąją mamą, kurią vadinau tiesiog Elena, aš suprantu, ji vargšė juk, netekėjusi susilaukė vaiko, kaime neturėjo ką veikti, keliavo į miestą, ieškojo savo laimės. O močiutė-Mama mane labai mylėjo, pamenu jos keptus pyragus, iš buroky darytą sultinį. Ji buvo beraštė, kalbėjo lenkiškai, nors lietuviškai puikiai suprato. Močiutei nebuvo lengva su tiek vaikų (o ir senelis gerdavo), bet mes buvome stiprūs vaikai, retai sirgdavome. Broliai „štangas“ kilnodavo ir aš iš paskos. Močiutė nedraudė sportuoti, prie darbo nespaudė, praktiškai viską darė pati: ravėjo, kolūkyje dirbo, vaikus augino ir išmaitino. Man būdavo liepia palaistyti ką nors, o aš tingiu, nelaistau, tai ji pati paskui pasilaistydavo, bet nebausdavo už tinginystę. Aš veikiau, ką norėjau, buvau palepintas, bizūno negavau. Bet esu ir malkas skaldęs, ir vandenį nešiojau, ir karves su broliu kolūkyje ganiau. Bet močiutė viską turėjo pasakyti, aš pats nieko nedarydavau. Su močiute-Mama dažnai bardavausi, jei kas nors būdavo ne pagal mane. O ji labai gera, vis nutylėdavo. Pamenu kepa močiutė duoną ant žarijų ir ant didelių lapų iš upės (gal lelijų, nes kopūstų nebuvo), tai man specialiai mažutį kepaliuką padarydavo. Pavasarį sakydavo, eik pažiūrėk, gandrai grįžo, gal vaisių parnešė. Išeinu, o ant tvoros meduoliai arba saldainiai kaba. Ir tikėjau, kad gandrai atneša, o iš tikro ji už paskutines kapeikas viską pirko. Močiutė mirė apie 1980 metus, o Elena apie 2005-2006 metus, kai aš jau gyvenau Jonavos Globos namuose. Bet Elenos laidotuvėse nebuvau. Užtat močiutė-Mama buvo auksinis žmogus, mane dešimtą išaugino, kiek sveikatos ir nervų reikėjo! Ačiū jai už tai.

Prisilietimas prie Tėvo Stanislovo saulės

2018 metus Lietuvos Seimas paskelbė kapucino Tėvo Stanislovo metais. Ta proga balandžio 26 d. Jonavos Globos namuose organizuotas rajoninis renginys – susitikimas su bestselerių: „Tėvo Stanislovo saulė“, „Paskutinis pamokslas. Tėvas Stanislovas“, „Gerontologijos pamokos pagal Tėvą Stanislovą“, „Tėvo Roko paslaptis“, „Ne vien duona“ autore, socialinių mokslų daktare, jaunimo verslumo projektu eksperte, akredituotų programų, knygų autore ir bendraautore **Valentina Šereikienė**. Gerbiama Valentina apdovanota įvairių organizacijų garbės raštais ir padėkomis bei diplomais: Kauno miesto savivaldybės garbės raštu už švietėjiškų tradicijų puoselėjimą ir tarpinstitucinių ryšių plėtojimą Kauno mieste, Kauno miesto burmistro Jono Vileišio žalvariniu medaliu už nuopelnus Kaunui, organizuojant socialinius, edukacinius ir neįgaliųjų integracijos projektus ir kt.

Susitikimas prasidėjo nuo jautraus asmeninio pasakojimo apie savęs atradimą, kelią į save su Tėvo Stanislovo pagalba. Valentinos pažintis su šiuo iškiliu vienuoliu prasidėjo 1986 metais ir truko 19 metų iki pat Tėvo Stanislovo mirties. Dirbdama Kauno kultūros skyriuje, visiškai nutolusi nuo bažnyčios, po pertvarkos šalyje praradusi darbą, Valentina patyrė didelę vidinę krizę, neviltį, depresiją. Būdama labai užsispyrusi ir fiziškai stipri, net turėdama ne vieną aukštąjį išsilavinimą, nuėjo į Kauno klinikas dirbti paties sunkiausio fizinio darbo - skalbėjos. Pečius užgulus dar ir asmeninėms bėdoms dėl sūnaus, Valentina išgirdo apie kunigą Kėdainių rajone (o juk viskas tuomet buvo slapta, „iš lūpų į lūpas“).

Pirmas įspūdis, sutikus Tėvą Stanislovą nenuteikė labai optimistiškai, tačiau kunigas nusivedė Valentina į savo kabinetą, išklaušė josios bėdas. Pasiūlė pernaktoti. Kitą rytą padovanojo katekizmą ir mažą maldaknygę. Grįždama atgalios į Kauną, skaitė katekizmą ir tarsi kažkas viduje įvyko, persivertė: „Sunku tą paaiškinti, sunku tą kitam išjausti“. Nuo to laiko ir prasidėjo kelionės pas Tėvą Stanislovą: Valentina gaudavo lyg ir atsitiktinių darbų, pavedimų kažką perduoti, nuvežti, išsiųsti... Taip prasidėjo savanoriška tarnystė pas Tėvą Stanislovą Paberžėje, kuri pakeitė visą Valentino gyvenimą.

Savo patirtus išgyvenimus, apmąstymus, Tėvo Stanislovo gyvenimo akimirkas, stebuklus, kasdienybės nepaprastumą Valentina aprašė savo knygoje. 2016 m. vasario 25 - 28 d. Tarptautinėje Vilniaus knygų mugėje buvo pristatyta V. Šereikienės knyga „Tėvo Stanislovo saulė“. Vietovėse, kur gimė, mokėsi, gyveno ir dirbo garsieji kapuciniai, ji, kartu su vienuoliais, rengia susitikimus su vietos bendruomenėmis, mokiniais, renka istorinę medžiagą apie garsius Lietuvos šviesuolius.

Jonavos globos namų bibliotekai autorė padovanojo neseniai išleistą savo knygą „Paskutinis pamokslas. Tėvas Stanislovas“. Joje gausu Tėvo Stanislovo tiek fizinės, tiek dvasinės sveikatos patarimų. Autorė pabrėžia, kad šią knygą reikia skaityti lėtai.

Tėvas Stanislovas (Algirdas Mykolas Dobrovolskis) augo labai turtingoje šeimoje, giminiavosi su Maironiu, tėvo buvo vežamas į gero tono pamokas. Gerų manierų ir gražios laikysenos Tėvas Stanislovas liko iki pat iškeliavimo Anapilin. Net ir labai sirgdamas, grįžęs iš ligoninių, ant patalo negulėjo, susitikdavo su žmonėmis. Gerbiamai Valentina paklausus mūsų globos namų gyventojų, ar kas buvo susitikę Tėvą Stanislovą, pakilo nemažai rankų, gyventojai pasidalino atsiminimais: kas krikštijo vaikus, kas pats pirmąją Komuniją ėmė, kas su savomis

bėdomis važiavo. Įdomiausia tai, kad ir kur Valentina bevažiuotų ir klaustų to paties klausimo, visada yra žmonių, kurie žino ar pažinojo vienuolį kapuciną, turi jo dovanotų metalinių saulučių. Tėvas Stanislovas turėjo nepaprastą jautrumą žmonių skausmui. Teigiama, kad su juo pabendračius, visi skauduliai sumažėdavo.

Būdamas 86 metų ir vis girdėdamas klausimą: „Kaip nesenti?“ Tėvas Stanislovas pasakė receptą: „kai meldiesi, laikas sustoja“. Ir dar būtinai per dieną reikia padaryti bent vieną darbą. Kai kam netgi darbo susigalvojimas yra didelis darbas, nes kiekvienam darbui reikia pastangų. Gėlių auginimas, foto albumo peržiūrėjimas, meldimasis – kiekvienam pagal jo išgales.

Šiuo metu Lietuvoje yra teliokš vienas vienuolis kapucinas, kurie taip vadinami dėl kapišono – kapucės (ital.). Kadaisie norint tapti vienuoliu kapucinu, reikėjo metus laiko dirbti su raupsuotaisiais, sergančiais maru, cholera. Tie, kas per metus nemirdavo patys, būdavo priimami į vienuolyną. Valentina Šereikienė apgailestavo, kad dar neapsilankė Plungėje, kur 1936 metais į kapucinių vienuolyną įstojo tuo metu aštuoniolikmetis Algirdas Mykolas Dobrovolskis – ten jo didžiojo kelio pradžia.

Didelė dalis Tėvo Stanislovo išsakytų minčių virtusios sentencijomis, kurias reikėtų prisiminti kiekvienam. Jis neverkšleno dėl atėjusios senatvinės bejėgystės, jo teigimu - kiekviena diena yra dovana, o nykstant išoriniam žmogui, vidinis bręsta. Dėl savo nepaprasto gyvenimo, išsipildžiusių pranašysčių, mistiškų pasveikimo atvejų ir kitokių stebuklų, siekiama Tėvą Stanislovą paskelbti šventuoju.

V. Šereikienė skirtingose Lietuvos vietose dalyvauja ir rengia susitikimus su plačiąja bendruomene, skleisdama dvasingumą, Tėvo Stanislovo gyvenimišką patirtį. Balandžio mėnesį Jonavos globos namų kolektyvas dalyvavo Žemaitkiemyje vykusiame konferencijoje: „Tėvas Stanislovas: nėra nereikalingų žmonių“.

Jonavos globos namuose Valentina Šereikienė su didele gyvenimiška patirtimi pasakodama apie Tėvo Stanislovo gyvenimą, darbus, misijas, stebuklus prikaustė klausytojų dėmesį. Atsisveikindama palinkėjo visiems sveikatos, linksmumo, bėgti nuo depresijų ir nepamiršti, kad Tėvas Stanislovas sakė, jog „nėra nereikalingų žmonių“, visada juk yra bent kažkas vienas, kuriam mes rūpime.

Atsidėkodami gerbiamai Valentinai už skirtą laiką ir nuoširdų mūsų darbo įvertinimą, po ekskursijos po įstaigą, parodėme trumpą mūsų bendruomenės paruoštą programėlę: globos namų darbuotojai pašoko lietuvių liaudies šokį „Kepurinė“, eilėraščių pasakė globos namų gyventoja Zinaida, jungtinė gyventojų ir darbuotojų kapela atliko dainą „Ažuolai žaliuos žemėj Lietuvos“.

GEGUŽĖS mėnesį GIMUSIEJI

Gyventojai

Aleksandra Androsova	Gegužės 1 d.
Alyudas Gečius	Gegužės 1 d.
Petras Skirius	Gegužės 1 d.
Stanislava Gečiūtė	Gegužės 2 d.
Vanda Grincevičiūtė	Gegužės 3 d. 85 m.
Pranas Pavasaris	Gegužės 4 d.
Stanislovas B. Misevičius	Gegužės 8 d. 80 m.
Nina Vištorskaja	Gegužės 10 d.
Mykolas Glinskas	Gegužės 12 d. 98 m.
Antanas Kulakauskas	Gegužės 24 d.

Darbuotojai

Elena Markevičiūtė	Gegužės 2 d.
Indrė Jašina	Gegužės 8 d.
Marytė Čiuplienė	Gegužės 8 d.
Diana Antanavičiūtė	Gegužės 16 d.
Vilma Sakalauskienė	Gegužės 25 d.

Anekdotai

Skirtingo amžiaus vairuotojų tikslai:

- 20 metų - atvažiuoti kuo greičiau,
- 30 metų - atvažiuoti kuo gražiau,
- 50 metų - atvažiuoti kuo saugiau,
- 70 metų - atvažiuoti!

Gydytojas-dietologas ligoniui:

- Štai Jūsų dieta: 300 gramų troškintų cukinijų, 400 gramų žalumynų ir kiek tik norite salotų lapų per dieną.
- Gydytojau, o ant kaklo reikia pasikabinti varpelį ar ir taip galima ganytis?

Sūnus atveža tėvą į rajono ligoninę.

Priimamajame seselė jo klausinėja:

- Šlepetes atsivežėte?
- Taip.
- Švirkštų?
- Taip.
- Švarių paklodžių ir užvalkalų?
- Na taip!
- Čiužinį, lovą ir pagalvių?
- Taip! Vat matot, sunkvežemyje sukrauta!!!
- O kas tas žmogus mašinoje su baltu chalatu?
- Ai, čia gydytojas... Prigriebėme dėl visa ko, jei savo neturėtumėte!!!!

Pamąstymai

Gebėjimas kurti – tai didžiausia dovana, kuria gamta apdovanojo žmogų be galo ilgoje evoliucijoje.

Vladimir Engelgardt (rusų biochemikas; 1894-1984)